

KÖSZÖNTŐ DR. KOVÁCS FERENC PROFESSZOR ÚR 80. SZÜLETÉSNAPJÁRA

A Miskolci Egyetem Szenátusa, professzorai és minden polgára nevében mély tisztelettel és szeretettel köszöntöm prof. dr. Kovács Ferenc akadémikust, egyetemi tanárt, a Miskolci Egyetem Doktori Tanácsának elnökét és az Egyetem volt rektorát a 80. születésnapján. Kérem, hogy gratulációm mellett fogadja őszinte köszönetemet, elismerésemet és nagybecsülésemet azért a munkáért, amit a Nehézipari Műszaki Egyetemért és a Miskolci Egyetemért az elmúlt ötvenöt évben, egyetemi oktatóként kifejtett!

A Sors kegyes ajándékának tartom, hogy a jelen sorokat a Nehézipari Műszaki Egyetem és a Miskolci Egyetem egykori mérnök-rektora pályafutása méltatásáról én, a Miskolci Egyetem mai jogász-rektora írhatom. Miért? Elsősorban azért, mert – meglátásom szerint – a két rektor alapképzettsége közötti különbözőség hű tükröképe az ünnepeelt kimagasló tudományszervező munkásságának, egyben az Egyetem történetének is. A professzor úr nyolcéves rektorhelyettesi (1978–1986) és további nyolcéves rektori tevékenysége alatt (1986–1994) kezdődött meg, majd bontakozott ki ugyanis a Nehézipari Műszaki Egyetem képzéseinek társadalomtudományi képzések felé nyitása: a jogász-, a közgazdász-, és a bölcsészképzésnek a beindítása 1981-ben, 1987-ben, illetve 1990-ben. A három műszaki képzést folytató kar mellé tehát tíz év alatt beépült három társadalomtudományi képzést folytató kar, így 1990-ben eljött az ideje annak, hogy a „Nehézipari Műszaki Egyetem” neve „Miskolci Egyetem” névre változzon! A szó nemes, igazi értelmében mondhatom: a miskolci Alma Mater életében történelmi felismerés volt a társadalomtudományi képzéseknek a műszaki képzések mellé helyezése, és ezzel egy igazi universitasnak a Miskolcon való felépítése! Márpedig e felismerés és építkezés prof. dr. Czibere Tibor rektor úr (1978–1986) mellett prof. dr. Kovács Ferenc rektor úr (1986–1994) nevéhez kötődik! Rektor urak: hálás köszönet ezért!

TISZTELT PROFESSZOR ÚR, KEDVES ÜNNEPELT!

Talán nem szentségtörés, ha egyházi középiskolában (a Pannonhalmi Szent Benedek Rendi Katolikus Általános Gimnáziumban) folytatott tanulmányaidra is tekintettel, folytatásként Luthert idézem, aki a következőket írja: „Aki 20 évesen nem szép, 30. évében nem erős, 40 évesként nem okos, 50 évesként nem gazdag, annak már nincs reménye.” Kár, hogy Luther nem folytatta. Éppen ezért – kellő mértéktartással és illő szerénységgel – én folytatom: 60 évesként nem bölcs, 70 évesként nem segítőkész, 80 évesen nem alapos, 90 évesen nem megfontolt, annak már nincs reménye. Úgy gondolom, hogy e jelzők mind-mind kifejezik azt a nyolcvan esztendő és azon belül azt a több mint fél évszázados egyetemi oktatói életpályát, amelyet a miskolci egyetemi évek alatt befutottál. Igen, szándékosan miskolci

egyetemi évekről beszélek, hiszen minvégig miskolci egyetemi oktató voltál és maradtál! Nem véletlen, hogy Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata 2003-ban a Város Díszpolgára kitüntetését adományozta számodra. Szorgalmas és kitartó munkával, miskolci bányász egyetemi oktatóként és vezetőként a legnagyobb magasságokba emelkedtél. Mindent elértél, amit egyetemi oktatóként el lehet érni! Még felsorolni sem könnyű elért pozícióidat, tisztségeidet, sikereidet és elismeréseidet! Valóban rendkívüli, példamutató a teljesítményed!

Befejezésül engeddd meg, hogy jogász professzor lévén négy latin kifejezéssel jellemezzem azon tulajdonságaidat, amelyeket jómagam megtapasztalhattam az elmúlt harmincnégy esztendőben, vagyis amióta én is az Egyetem oktatója vagyok. Másként kifejezve: mit is jelent számomra az a félmondat, hogy az ünnepeelt valódi „iskolateremtő személyiség”. A következőt:

- DABIT FRUCTUM SUUM IN TEMPORE SUO – a maga idejében (minden) gyümölcsöt hoz! Tőled megtanulhatták kollégáid és hallgatód a munka feltétlen szeretetét és tiszteletét. Azt, hogy munka nélkül nincs siker, és a jól elvégzett munkának előbb, vagy utóbb mindig meglesz az eredménye! Ehhez azonban szorosan kapcsolódik a következő bölcsélet:
- LABOR EST ETIAM IPSA VOLUPTAS – a munka maga is gyönyör, ha azt szívesen végezzük! Nem fér kétség ahhoz, hogy mindig szívesen dolgoztál, sőt dolgozol ma, húsz évvel a nyugdíjkorhatár betöltése után (!) is, az Egyetemen és az egyetemért! Ezzel mintegy példát mutatva oktatótársaiknak és hallgatóiknak.
- NEMINI OBESSE – OMNIBUS PRODESSE – senkinek nem ártani, mindenkinek hasznára lenni! Az elmúlt ötvenöt évben a kollégák és a tanítványok megismerhették tőled az emberi méltóság feltétel nélküli tiszteletét és a folyamatos segítőkészséget. Nem véletlen, hogy több mint húsz tanítványod szerzett itt, az Egyetemen tudományos fokozatot.
- AGE QUOD AGIS – amit cselekszel, azt tedd rendesen! Mindig pontosan és precízen láttad el vállalt feladataidat – ideértve a nem csekély nagyságrendű (250-et meghaladó számú) publikációid elkészítését és a rendkívül széles tudományos-szakmai közéleti feladataidat is – vagyis röviden: mindig alaposág jellemzett és jellemez ma is.

Valóban befejezésül: Mély tisztelettel és szeretettel gratulálok 80. születésnapod alkalmából. Kívánom, hogy jó egészségben és még sokáig folytasd munkádat a saját örömeidre és a Miskolci Egyetem boldogulására. Professzor Úr! Isten éltesen sokáig!

Jó szerencsét!

Prof. dr. Torma András
egyetemi tanár, rektor
Miskolci Egyetem

Miskolc, 2018. december 14.

KÖSZÖNTŐ DR. KOVÁCS FERENC PROFESSZOR ÚR 80. SZÜLETÉSNAJÁRA

A Műszaki Földtudományi Kar vezetése, professzorai, oktatói, minden munkatársa és hallgatói nevében nagy tisztelettel és őszinte megbecsüléssel köszöntöm dr. Kovács Ferenc professzor urat 80. születésnapján.

Kovács Ferenc professzor úr eddigi szakmai tevékenysége egészen rendkívülinek tekinthető a Miskolci Egyetem életében. Rektorként, dékánként, intézetigazgatóként, tanszékvezetőként, doktori iskola vezetőként és professzorként az egyetemi élet minden részletében volt lehetősége kiemelkedőt alkotni. A Miskolci Egyetem emblemikus professzoráról van szó, akinek a tevékenysége és a teljesítménye előtt az egész egyetem, és természetesen a karunk kollektívája is elismeréssel tiszteleg. Kovács Ferenc professzor úrnál sohasem lehetett a fáradtság jelét tapasztalni. A lehetetlent nem ismerő pozitív hozzáállása bármely szakmai feladat esetében, utólréhetetlen munkabírása és vitalitása, valamint bölcsessége ma is mércét jelenthet bármely egyetemi vagy kari kollégánk részére. Kovács Ferenc professzor egész életének tevékenységére jól illik Indira Gandhi mondása.

„Nincs jobb tanítómester, mint a példamutatás.”

A tehetséggondozás tekintetében manapság is igen aktív Professzor Úr. A Mikoviny Sámuel Földtudományi Doktori Iskola Tanácsának tagjaként, valamint az Egyetemi Doktori Tanács elnökeként napjainkban is sokat tesz a kari tudományos utánpótlásért és a minőségi kutatómunkáért a Miskolci Egyetemen. Professzor úr tudása és naprakészsége a szilárd ásványbányászat és az energetikai célú ásványvagyon-hasznosítás hazai és nemzetközi vonatkozásai tekintetében ma is bámulatos. Tisztánlátására, józan realitásérzékére manapság is számíthatunk a hazai szénhasznosítás új irányainak kutatása során.

Magam nagyon sokat köszönhetek Kovács Ferenc professzor úrnak. Nem írhatnám e sorokat, ha Kovács Ferenc professzor úr dékánként nem hív vissza a kar kötelékébe oktatóként szolgálni 1998-ban. Az 1995-ben történt egyetemi leépítés után az MTA Bányászati Kémiai Kutatólaboratóriumába kerültem, ahol tudományos főmunkatársként dolgoztam a Rezervoármechanikai Osztályon igen jó munkahelyi légkörben. Számomra akkor igen komoly dilemmát jelentett Kovács Ferenc dékán úr megkeresése 1998 tavaszán, hogy folytassam a munkámat egyetemi docenseként a Hidrogeológiai-Mérnökgeológiai Tanszéken, a Bányamérnöki Karon. Nehéz döntés volt akkor igent mondanom, de valami belső hang azt súgta, hogy mindenféleképpen érdemes belevágni abba a fantasztikus kalandba, amely a felszín alatti vizekkel kapcsolatos oktatási és kutatási tevékenységhez kötődik. Többek között ezért is vagyok nagyon hálás Kovács Ferenc professzor úrnak.

TISZTELT PROFESSZOR ÚR!

Születésnapja alkalmából kívánok Önnek, mindenekelőtt jó egészséget, magánéletében sok örömet és boldogságot. Mindannyiunk nevében kérem eddigi sikeres szakmai-tudományos munkáját folytatva, segítse továbbvinni és építeni az elődök által megalapozott és az Ön munkásságával is továbbvitt és fejlesztett, hazai és nemzetközi szinten jegyzett miskolci bányászati és geotechnikai tudományos iskolát.

Jó szerencsét!

Prof. dr. habil. Szűcs Péter
dékan, egyetemi tanár
Miskolci Egyetem,
Műszaki Földtudományi Kar

Miskolc, 2018. december 14.

KOVÁCS FERENC AKADÉMIKUS KÖSZÖNTÉSE

Tisztelt akadémikustársam, kedves Feri!

Kitüntetett öröm és megtiszteltetés számomra, hogy a hazai földtudományi szakma akadémiai képviselőjeként a mai ünnepi napon itt lehetek Miskolcon, és köszönhetlek 80. születésnapod alkalmából.

Különlegesen gazdag és izgalmas az a tudományos és oktatói életút, amit eddig bejártál. Az egyetemi ranglétra valamennyi fokán, a tanszék vezetésétől az Egyetem vezetéséig az egész közösség megaláztatására dolgoztál. Kimagasló eredményeket tudhatsz magadénak tananyagok fejlesztésében, új szakirányok elindításában. Kutatói és oktatói munkád minőségét és sikerességét a számos rangos kitüntetés, és a külföldi egyetemi vendégprofesszori megbízásaid is visszaigazolják. Egyetemi vezetőként kezdeményező és meghatározó szereped volt a Miskolci Egyetem oktatási-kutatási profiljának bővítésében. Az utánpótlás nevelése érdekében vállalt tudományos közéleti feladataidat, különböző bizottságokban és testületekben végzett hasznos munkádat felsorolni is nehéz lenne. Hadd emeljem ki mégis ezek közül a Zambó János akadémikus által alapított tudományos iskola továbbvitelét, irányítását, a legrátermettebb tudományos utódok kiválasztását és támogatását, aminek egyik fontos eredménye, hogy az MTA és az egyetemek együttműködésében meghatározó egyetemi kutatócsoportok egyike éppen itt, Miskolcon működhet, évtizedek óta jelentős tudományos eredményekkel gazdagítva a hazai és nemzetközi bányászati tudományokat.

További munkádhoz az eddigiekhez hasonló erőt és egészséget, sok boldogságot kívánok neked a magam és az MTA Földtudományok Osztálya nevében!

Miskolc, 2018. december 14.

Bozó László
az MTA r. tagja,
a X. Földtudományok Osztályának elnök

KOVÁCS FERENC PROFESSZOR KÖSZÖNTÉSE

1978-ban ismertem meg, amikor megkezdtem tanulmányaimat a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán. Ő akkor tanszékvezető-helyettes volt a Bányaműveléstani Tanszéken. A vezető Zambó János volt, a Professor Úr, ahogy mindenki – ő is – tisztelettel nevezte. A mindennapi ügyeket Kovács professzor úr felügyelte és igazgatta, de rendszerint még a hosszabb távúakat is. Mindezek mellett akkor rektorhelyettes volt, más időkben dékán vagy rektor.

Mindenkit ismer, aki ebben az országban az utóbbi 50–60 évben, esetleg korábban bányamérnöként végzett akár diáktársaként, akár tanítványaként, akár üzemi szakemberként. Vannak – különösen a fiatalabbak – akiknek inkább csak az arcára emlékszik, de az idősebbeknek a tanulmányaira, munkájára, tetteire is. Még a régi csínyekre is jó szívvel, tapintattal szokott emlékezni. A különféle helyeken dolgozó kollégák is mind ismerik, hiszen a Miskolcon végzetteket szinte valamennyit tanította. Ha találkozom valamelyikükkel, szinte mindig kérdeznek róla.

A tanításban és a tanulásban rendet, fegyelmet követelt. Az óráin ott kellett lenni. Ha valaki véletlenül hiányzott – ez akkoriban nem volt szokás – rögtön szóvá tette. Vizsgázni egyszer lehetett nála egy tárgyból. Úgy kellett felkészülni, hogy tőle egy második vizsgaalkalmat kapni nem volt éppen könnyű. Nem emlékszem olyan esetre, hogy ezért valamelyik tanítványa panaszkodott volna. Akkor ezt inkább természetesnek vették.

A Bányaműveléstani Tanszék elsődleges szakterülete az 1990-es évekig a mélyműveléses szénbányászat volt. Emellett természetesen tanítottuk a bányászat más területeihez való ismereteket is, például a kőbányászatot, az érc- és ásványbányászatot és a külfejtéses szénbányászatot is. Mindegyik részterületnek, a bányaszellőztetésnek, a robbantástechnikának, a kőzetmechanikának, a bányaveszélyeknek és biztonságtechnikának, a bányajognak, a bányaműveléstannak és a telepítésanalitikának tudományosan minősített főállású oktatói voltak, legalább a műszaki tudomány kandidátusai. Mindegyik részterületen általában nem is csak egy. A főállásúak mellett óraadóként üzemi, bányahatósági és minisztériumi kollégák is segítettek, színesítették az oktatást. Nekem, mint akkor fiatal oktatónak az egyik leginkább szembetűnő jelenség az volt, hogy oktatómunkát szinte nem is kellett szervezni. Jól kidolgozott módszerrel oktattunk, mindenki tudta a feladatot, és azt teljesen önállóan és jól teljesítette is.

Én, aki a bányaműveléstant és a telepítésanalitikát is tanítottam, számos alkalommal vezettem a tárgyai gyakorlatait és nemritkán más módon is közreműködtem az oktatásban. Közvetlen viszony alakult ki köztünk annak ellenére, hogy a velem egyidős és nálam idősebb kollégái közül talán egyedül én magázom. Meg-

tisztelt bizalmával, oktatási és szakmai kérdésekben bármikor hezitálás nélkül megkérdézem véleményét, kikérem tanácsait. Ő, ha tud, segít.
Isten éltesse.

Jó szerencsét!

Molnár József
intézetigazgató, egyetemi docens,
Miskolci Egyetem,
Bányászati és Geotechnikai Intézet

Miskolc, 2018. december 14.